

Folkethinget i Fjor og i alt Fald ikke med det Forslag, som er fremkommet i Nar; thi der ere de i den allervæsentligste Grad allerede fjernede fra dette Things Side. Nu foreligger ganske vist dette Forslag ikke længere, og jeg kan hverten paa mine egne eller Andres Vegne udtale mig om, hvorledes vi i Fremtiden ville stille os til disse Spørgsmaal, det maa være Fremtiden forbeholdt, det vil bero paa den Maade, hvorpaa Forhandlingerne gaa videre. Det er en given Sag, Anstødsstenene have været fjernede fra dette Things Side i den allervæsentligste Grad, saaledes at der ikke nu er noget tilbage, som kunde lægge en Lov, man ellers var enig om at ønske, nogen Hindring i Veien. Hovedvanskeligheden vil netop blive fjernet ved Vedtagelsen heraf; thi netop naar Hovedanstødsstenen er de 4 Mill., og man forud vedtager en Nedsættelse paa 4 Mill., fjerner man Hovedanstødsstenen. Det er saa soleklart og givet, at i det Diebtik Vædringsforslaget bliver vedtaget og Rigsdagsbeslutning tiltraadt med denne Tilføielse, er denne Anstødssten fjernet. Naar saa den høitærede Minister ved Siden deraf vilde fremdrage, at der er kommet en ny Anstødssten til, nemlig at Brændevinsafgiften er bleven nedsat i Stedet for, som den høitærede Minister ønskede det, forhøiet — vi mene jo ogsaa, at den i alt Fald ikke bør nedsættes — da tjener det kun til yderligere at opfordre til at komme overens og yderligere virke til, at en Overenskomst fremmes. Man maa vel erindre, at naar man vedtager dette Forslag, gaar man ud fra, at inden det træder i Kraft, vil man fra alle Sider beflitte sig paa at føre den endelige Toldlov til Ende. Her har man et godt Grundlag i de 4 Mill. Nedsættelse til at begynde med, saa have vi ikke mere at fordrø med Hensyn til Kompensation.

Finantsministeren (Strup): Nei, det er ganske vist, naar man har faaet forud Alt, hvad man tidligere har fordret, og som har været en Hindring for Overenskomst, har man ikke Mere at fordrø bagefter.

Minestad: Jeg skal kun gjøre nogle ganske korte Bemærkninger til den ærede Ordfører og foreløbig sige, at den ærede Ordfører ikke havde behøvet at tage sig de Ytringer saa nær, jeg brugte med Hensyn til, hvad Flertallet ventede sig. Ingenlunde! Flertallet har jo ikke stillet dette Forslag, og det er altsaa forsaavidt ikke dets Princip, der er Tale om. Det, jeg udtalte, var blot det, og det maa jeg tilstaa, at jeg troede — og er

endnu noget tilbøielig til at tro — at Ingen undtagen det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds gjorde sig den Illusion, at dette Forslag vilde kunne vedtages af samtlige Lovgivningsfaktorer. Jeg synes, at jeg vel havde Ret til at sige, at det for Flertallet kunde være behageligere at give den Regtelse af Traktaten, som det i og for sig er mest tilbøielig til, og som det i alt Fald ubetinget vil give, forsaavidt det ikke samtidig faar andre Former fremmet, i denne Form fremfor direkte at forkaste den. Det var iøvrigt ikke dette, jeg ønskede at udtale mig om. Det var noget rent Personligt. Jeg skal ikke inblade mig paa den Bebreidelse, som den ærede Ordfører rettede mod mig for at give de spanske Cortes Anvisning paa at forkaste denne Traktat. Jeg tvivler nu paa, at de spanske Cortes ville faae at høre, hvad jeg her siger, men jeg tvivler ogsaa paa, at den Veiledning kan være nødvendig for dem for at gjøre den Beregning, at de ville staa sig bedre ved ikke at vedtage Traktaten. Jeg antager, at man vil regne i Spanien som her og tildeels paa samme Maade. Det, jeg egentlig vilde sige, var et Par Ord overfor den ærede Ordførers høist mærkværdige Argumentation med Hensyn til Loven om Krigsstaten. Den ærede Ordfører fremførte et Argument, som skulde være slaaende og afgjørende. Han sagde nemlig, at da en Del af denne Lov kun var givet for et Nar, var falden bort efter kortere Tids Forløb, maatte man derfor gaa ud fra, at ogsaa den anden Del var midlertidig. Det maa altsaa ikke være den ærede Ordfører præsent, at Loven af 5te August 1864 i sin Helhed jo er bestaaende. Der er slet ingen Del af den, som er bortfalden, eller som gjaldt midlertidig for et Nar eller for et hvilket som helst andet Tidrum. Den ærede Ordfører maa have forvelet det med, at der under 21de Marts 1864 ganske vist blev givet en Lov om Krigsstat, der kun gjaldt for et Nar. Men det forekommer mig, at skal man endelig tale om Argumentation, maa vel nok den Omstændighed, at den Lov om Krigsstat paa Hartkornet, som blev given den 21de Marts 1864, udtrykkelig kun blev given for Finantsaaret 1864—65, kun blev given for et Nar, medens man i Loven af 5te August 1864 ikke lod indflyde nogen som helst Bestemmelse om, at den skulde gjælde for et Nar eller for 10 Nar eller for nogen som helst begrænset Tidrum — jeg siger, at den Omstændighed langt snarere maa pege i modsat Retning, nemlig at den ene var en vedvarende Lov, hvorimod den anden kun var midlertidig for et Nar.